

TAKO UMIRU STARICE

JASNA MELVINGER

AG 67

JASNA MELVINGER

TAKO
UMIRU STARICE

SERIJA AG67 NASTALA JE
SARADNJOM AUTORSKE
GRUPE PESNIKA, KNJI-
ŽEVNIH KRITIČARA, SLI-
KARA, KNJIŽARA, TEH-
NIČKIH SARADNIKA, TE
FINANSIJSKOM PODRŠ-
KOM FONDA ZA UNA-
PREĐENJE NOVINSKO-IZ-
DAVAČKE DELATNOSTI
APV

JASNA MELVINGER

**TAKO
UMIRU
STARICE**

TRIBINA MLADIH

NOVI SAD

1967

Likovni prilozi
RADISLAV TRKULJA

TAKO

UMIRU STARICE

1810A 12 1810A

NIJE LUDO POKAZATI NEKOM

Nije ludo pokazati nekom
toplu nutrinu skrivenoga cveta
Svoja bela pluća
nežna i puna vazduha
svoje srce u bogatstvu tame
opsednuto stalnom plimom krvi
i bledom lepotom meseca

Nije grešno ako se od iskrenosti
rascvetaju ruke u prostoru
ako ti nežnost neka hod obuzima
dok su stvari oko tebe poverljive
dok ti tajne prolaze otkrivaju
do lepe doline svoga ćutanja
Nije ludo iskren biti
I nije grešno iz očiju srne
čitati ispovesti

PESMA O ŽIVOTINJAMA

Srećna sam zbog sjaja
zbog tolikih boja i šara
toplih životinjskih koža
Zbog krvoločnosti tigrovih pruga
na nebu dlake crvenozutom
zbog gipkih mačjih šara
što podatno nežnost traže
ulagujući se prstima belim
Srećna zbog ljupke vedrine
mišjeg oka na sivom
Srećna sam dok pod svežinom tih koža
konopce krupnih mišića slutim
dok se mehurićima čistog zraka
nadam u plućima koja dišu
I srećna sam dok osećam ceo taj život
mek i šaren u svojoj nutrini
dok linije moga toplog tela
nekako čudno naginju tišini

NIKO NE SME ŽIVOT DA RAZARA ✓

Niko ne sme da razara
simetriju ljudskih rebara
simetriju ljudskih bedara i ruku
niko da uništava fine ćelije
toplog moždanog tkiva
Niko ne sme da zavlada smrću
da ospori smisao srcu koje kuca
da odvodi struje života u tamu
pre nego što se sama tela
tišine ne bi zaželela
Niko ko sam ne bi znao
umrle leptire ponovo da oživi
da izgradi jednostavna tela
pokretnih glista ili sitnih ameba
Niko ne sme život da razara
jer niko ne zna onu semenku
iz koje je prva biljčica izrasla

TAKO UMIRU STARICE

Tako umiru starice ovog proleća
i oči im ~~same u sebi~~ plivaju
oči im nemaju za svetlost pogleda
oči im se u mozak razlivaju
Tako umiru starice u crkvi
pred ljubičastim ornatom korizme
i na groblju je crni zumbul sahrane
zamirisao teško i oporo
Divlji zumbul po humkama
do teskobe guši te starice
koje još boga imaju
koje u duplji svojih grudi
sklapaju ruke na molitvu
Samo još cveće neguju
svojim šuštavim rukama
samo osluškiju kako se sokovi
toče iz jedne mlade biljke
u drugu zelenu
samo još plaču od ganuća predsmrtnog
u svojim velikim šupljim sobama

II

Njene ruke su beli badem
na skutu crnine koja teško odiše
i teško pada po sobama
dok ona beznadno menja
oblike svoje samoće
osluškujući kako zuje
visoki sivi prozori
Njena usta su izvor zatvoren
i ona više nema crveni cvet među usnama
reči koje se u maloj groznici ispovedaju
da posle dugo peku
na izmišljenom licu vazduha
ona ima tamni plavi cvet
koji se iskupljuje samim ćutanjem
Ona je mala žuta pčela
što omamljena leži na dnu postelje
dok anđeli plavi kao noć
plava veza umora sa zaboravom
zakriljuju hladne zidove
i dok se čelo tankog meseca
ljubi sa mrtvima

POPODNE

Apotekari sa ljubičastim imenom
Amadeusa Mocarta
sa umorom ranih sedina
mislim na vas gledajući tako bele oblake
da razvejavaju sećanja
Austrougarski otrovi
fine zelene pege kao tajna tela
i vaše ruže u moja jutra
zavetni grimiz
kraljevi bez vlasti izbledelih usana
Peče me ljuti opojni dim u nozdrvama
crni konji
u vašoj poslednjoj trci poleteli
Apotekari sa ljubičastim imenom
Amadeusa Mocarta
ta čipka preko moga lica
od nemoćnog je jala
dar svrgnutih ljubavnika
sa gordom lepotom bez plodnog žara

1. In the first part of the drawing, the figure is shown in a state of distress or suffering, with a large, dark, and heavily scribbled area to the right, suggesting a state of chaos or confusion. The figure is surrounded by a dense network of lines, which may represent a cage or a web of suffering. The overall composition is dynamic and expressive, with various ink splatters and marks scattered across the page.

POMUĆENI MOJOM LJUBAVLJU

Pomućeni mojom ljubavlju
zalutate u mirisnu smolu leta
i vaš glas raznesen u daleka polja prolaznosti
kao da se zrelo kruni tu
nad poljem moga smeđeg žita
~~Q~~ samo da nema te male
te uvek iste razdaljine
što se stalno ledi i ledeni
između tvoje pognute glave
slomljenog cveta
i moga uvek zaustavljenog pokreta
Vi što ste se rastopili
u slasti tople svetlosti
u slapove iznemoglog cveća
sa malom jezom propasti
za vama plinu crvene boje krvi
i preko ivica neba se razlivaju

TELO ZNA KAKO ME MENJA

Telo zna kako me menja
od golog talasa noći
koji tuče po zlatnim slikama iza temena
do tromog sunca što se nadima uzaludno
u opni mirno ubranog ploda
To je udaranje krvi o prikaze moje glave
unutrašnje i nedužne
koje zazivaju
koje oplakuju mene biljnih trepavica
mene bivšu travu
što meki vrat savija
u sanjivo vlažnim mirisima
To su slasti koje se rastapaju
i kao tople mrlje plivaju
predjesenjim zlatnim arhipelazima
I to je najzad otrov što se razilazi
u besvesne sluzi
dok prolazim nisko
kao uz pluća vlažnog drveća

DE PROFUNDIS

O da li da verujem da zaista postoji
u sreći za dobre u ovoj svetlosti
u ovoj trajnosti za bezgrešne i okrutne
i crni kamen sa koga se sunce ne vidi
i otrovna biljka koja mozak kažnjava
senka neka teška kojoj ni zlato najčistije
ne može da odoli

Da li da verujem da zaista postoji
u velikom ovom zdravlju pod suncem koje leči
i bolest trajna kao lomnost u cveću
koju nikada neću preboleti
I da li uopšte postoji na svetu
ruka neka tako milosrdna
da iskupi moje krvavo grlo
da mi granu patnji usadi u telo
Pa makar nikad ne našla blaženu dolinu
blaženu dolinu plača
u kojoj suze tako divno teku

CVEĆE UPIJA MOJU BLIZINU

Da li mogu da govorim samo o cveću
kao od vlažnog ljudskog daha
cveću koje klone čim ljubav prestane
cveću koje nikom nije saučesnik
jer je samo sebi lek
Ono nema stida
samo otvorenu dušu
kraj puta kojim se žurno prolazi
odviše iskreno cveće bez pameti
samo cveće bez pitanja
i pred tim medom latica
ostaje isti okus u ustima
kao da niko nije prisutan
i niko stran
Bezoblično cveće nesvesne blagosti
koje se ni nesvesno ne ulaguje
koje se ni drugom cvetu kroz oči ne provlači
cveće bez misli toplo danomice
čini mi se da i moju blizinu upija
ka što upija vlagu ili tamu
celim mekanim licem

VE TAR

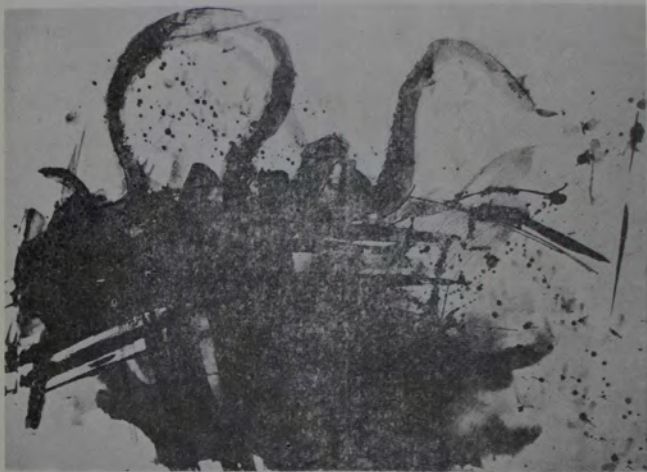
Smejaće ti se mnogo dečaci dugoruki
koji se igraju na vetru
koji su tamnoputi
koji brzim nogama po putu razmeću
oblake tople meke prašine

Smejaće ti se ako ih nešto zapitaš
jer vetar će ti glas prelomiti
kao suhu i usku grančicu
Jer vetar će ti dušu ogoliti
osamiti oči u prostoru
Nećeš znati gde su tvoje ruke
kuda kose odvijoriše ti
Od samog sebe ludog i pijanog
od huke toplog vetra u žilama
pobeći nećeš više nikada

I ne pitaj zato ništa te dečake
slušaj kako im se igra stišava
kako im se na uzana tela
taloži polako i sustalo
meka prašina

OPET SUNCE

Opet sunce u lanjskom lišću počinje
i tražim prijatelje uz koje mi prolaze godine
ali oni su otišli sa čudnim okusom u ustima
a ja tako daleko ne mogu
Reklo bi se da je već proleće
da nismo na jednom mestu zastali
kao pre samo preplavljeni svetlošću
i toplim mirisom zemlje ponovo
Reklo bi se da je već proleće
jer nebo teče i kao reka žubori
i sunce opet luta
vraćajući se bivšem predelu
Reklo bi se da je već proleće —
i još samo malo
još malo ovog tankog plavetnija
i shvatiću da sam sasvim sama ostala
licem uz koru još neprolistalog drveta

O LETU I O DUŠKU

Bio je to Dunav
i voda oh voda preko mojih očiju
voda preko moje pameti
i htela sam da ovu svežu reku
mesto vazduha kroz kožu dišem
Talasi su lupali o moje uho
i nisam više čula kako Duško
kako ti mladići igriju lopte na pesku
i kako viču
Reka me nije obišla svojom strujom
i bila sam u mutnome toku
zavatlana sa ribama
sa penom koja nadolazi
iznad zelenih vrbaka
O meni je bilo kao da ja nadolazim
i nosim obale sa sobom
a ne kao da bujica
to mene brzo nosi

Rekao mi je Duško
da mi je kosa kao zlato
i ja to tako bezbrižno pamtim
kao što pamtim
da se svaki talas koji ode
ponovo meni vraća
Tako bezbrižno pamtim
kao što ležim na pesku
kao što sam poluzatvorila oči
kao što je obala
u vodu zagazila
Ja samo ležim
i sunce samo siše
Duškove poljupce po meni
Rekao mi je Duško
da mi je kosa kao zlato
ili nešto drugo mi rekao
isto tako banalno *he me*
a ja se sunčam
i ja to zaboravljam, smešeći se malo
između talasa koji dođe
i talasa koji ode

OSVETLJEN PROZOR SA PUZAVICOM

Sa ulice vidim svetiljku to zlato
što nad vašim stolom tako jako belim
nad praznikom hleba i crvenog vina
naginje svet topli ravnomernu ružu
Sa ulice vidim vaše sobno bilje
i znam kako srećno peva puzavica
kako štiti ovo zelenilo malo
od iznenadnika razbojnika naglih
što bi mogli stolnjak da vam odvijore
i da vam odnesu fino, belo rublje
Sa ulice vidim da zavesa vaša
lagana kao oblak ćuti
i ne dođe nikad zemljotres nijedan
iznenadno sasvim naglo da izmeni
stalni raspored vašeg nameštaja
Sa ulice gledam vaš prozor već dugo
i ne znam da li sam vesela ili tužna
što znam da nikada još ni jedna zvezda
iz ovoga svemogućeg mraka
kroz taj prozor nije smela ući
i na vašem čelu bolno prenočiti

PRIJATELJICE TALASA

Micheli Costamagna

Drage prijateljice talasa
odnesenih maestralom boje južnog mora
boje mastila
svežina vašeg rukopisa od morske soli
ostala je na preplavljenoj obali
Drage prijateljice
bulke u sjaju podneva na Sredozemlju
usne osvetljene blagom krvlju
Prijateljice proleća
i još prozirnih senki lišća
uzanih i treperavih pod maslinama
širokih i mirnih pod platanima
senke po vašim ramenima
i po vašoj kosi
još uvek prolećni vetar odnosi sa sobom
Izgubljene ste za mene sa zlatom u očima
i slapovi zlatnih mimoza
još uvek se u more ruše
niz vaša lica
Ostale su boje zemlje pečene na suncu
i jednostavna toplina vaših bosih stopala
U dubini
alge lebde nad dojkama amfora
gorkim usnama

DOK ME VREME ISPIJA

Dok me vreme ispija
bestrasnim usnama
umesto sreće cveta
koji se zaklanja mirisom
u svome krotkom bunilu
za sebe vidim bola
i kao munje nebom bljeskaće bol
u tamnoj smoli pameti
Umesto mene tražite svoje svetinje
njih oplakujte
orosite nebo suzama
jer ja sam tu samo kada se svedu oči
i opadaju ružine latice
(Oči kao ocvale ruže
postaju tamnoljubičaste)

CVETOVI MENJAJU SVOJE BOJE

Nema ćutanja
u kome pesma tiho ne peva

Cvetovi menjaju svoje boje
do one najtamnije
bez glasa
osim glasa koji u nama
tamni do pesama

I šta je moja pomisao
na tvoju toplu kosu
i tihi zatiljak
nego ćutanje u kome je ljubav
tako spokojna

Prolazim sa licem sve mirnijim
kao što su plodovi sve bogatiji
slašću i bojama
Sve ćuti
i sve se sliva
sa glasom pesme u nama

TO JE VEĆ JESEN

To je već jesen
mlaki kamen
po kome leno pužu gušteri

Ja sve to prepuštam
neka se ruše u sebe ćuteći
spasonosni stari gradovi
~~I hodam sa pomalo ludim osmehom~~
dok sunce sija kao iz prošlosti

Pohranjeno zlato riznica
počinje da isijava
Hodam u tome sjaju
skoro zlatnih očiju

Jesen iz daljine počinje svoje šuštanje
Sklanjam s lica
malu nesvesticu lišća

Sve je u prišnom ćutanju
Mirimo se sa ovim tihim rasulom
i ima u tome čak i neke radosti

MESTA KOJIMA SE VRAĆAMO

Ima jedan prag
koji nikada ne može biti izlizan zaboravom
ima jedan topli zid uz koji prislanjam lice
u crvenom odsjaju predvečerja

Mesta kojima se vraćamo
sa malim osmehom prepoznavanja
skrivajući stid što smo morali da se vratimo

Mesta na koja nas opominje kiša
kucajući u okna
Mesta koja čuvaju eho iščezlih glasova
da ih osluškujem dugo
kao što sam nekad osluškivala more
u praznoj ljušturi školjke

Mesta koja su toplo zlato pamćenja

Ima jedna soba
preplavljena poslednjim lišćem
i ono svetli
jer ga je sunce nekad obasjavalo

Ima jedan grad koji mora da postoji

KATEDRALA

Nema ljiljana
da se kao meki vosak tope po oltarima

Huji iznad nas pod visoko sklopljenim
sivim dlanovima svoda
To se grad sa svojim žamorom
sve više udaljava
i nešto u telu malaksava
dok nas obuzima ova hladna spilja

Samo olovne sveće
samo gnevne obrve anđela

Ko je ukočen među praznim klupama
osamljen do gola
izgubiće hladne ploče pod nogama

Već padamo u visinu
u nemilosrdne horove anđela

NIGDE ZNAKA

Spustila sam ruke
na голу plohu stola
koja nigde kraja nema

I to više nije ćutanje
Jer nigde znaka nad ovom pustoši
preko koje se do tebe ne može

ONAJ KOJI NE POSTOJI

Tanke ljubičaste linije
na naličju zalutalog jesenjeg lista
kuda to vode moju slutnju

Ima jedan put kojim si prošao
sav nestvaran
da bismo mogli i dalje o tebi da sanjamo
Ima jedan put izbrisan u mome pamćenju

Onaj koji ne postoji
u tebi je varljivo prisutan
Njegov lik vodi me ljubavi
Da nisi tako daleko zar bih ti ikada došla
sledeći samo čudno svetlucanje vazduha

Ima jedan put kojim si prošao
sav nestvaran
da bismo mogli i dalje o tebi da sanjamo
Ako si zaista onaj koga volim
ne poznaju te tvoji prijatelji

Ima jedan put kojim si prošao
i ostavio odsjaje privida na našim licima

Prisutan je onaj koji ne postoji
Onaj čija si ti samo umilna senka

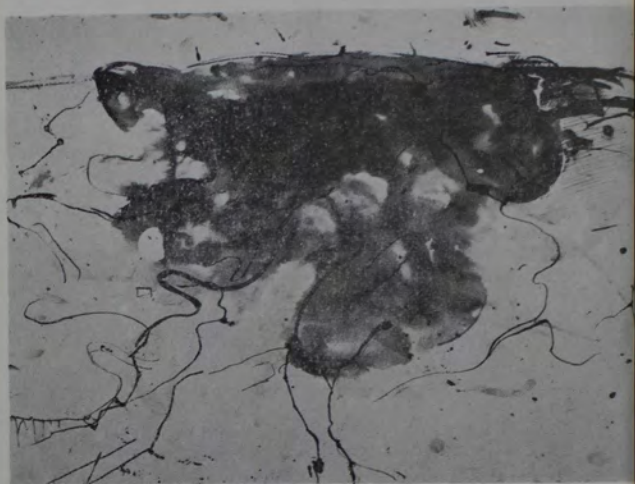
S N E G

Gledam kako blede prozori
i znam da će sneg napadati do okana
Ponovo mi se vraća jedna misao
On je imao svetlost odlaska na usnama

Ko će ga ikad dosegnuti u ljubavi
njegove trepavice su titraj ptice koja odleće
lako je njemu da na odlasku stavi
ruku na nečije strpljivo rame

Kao uvek u moju najosamljeniju noć
i noćas je starinski sat
slatko pevao syojū zlatnu ariju
i otužno vreme topilo se u mojim ustima

Znam da ću uvek ostati
u ovoj sobi toplih i tamnih zidova
U zaglušnoj tišini snega koji pada
čujem teški lepet mračnih golubova

MADONNA FILIPPA LIPPIJA

Ko ima taj biser ima tanki profil
zaustavljen ispred nepoznatog

Hladno kao rosa svetli
a suze topline odsijavaju
senke naših lica

Ko ima taj biser javlja se iz zaborava
kao što se drugi bude iz sećanja

Nebo iz daljine gasi me
i sve osim slasti očiju
i sve osim svetlosti ponad usana

Da se prepustim muzici glasova
ugledala bih je sa sivim biserom

OPATICE

Ja sam sama na pustom pragu molitve
ja sam bela sveća
nepomične kraj tuđih uzglavlja
da posle milosrđa
od kojeg ruke ostaju tihe i prazne
iskapam u mrak neprimetno
Moja krunica tako hladno zveckala
dok prolazim
Moja krunica tako hladno zveckala
Jedna zdravomarija
da mi ostane ovaj čisti
opori okus gladi u ustima
jedna zdravomarija
da svaki sjaj bude zaustavljen
pred mojim spuštenim trepavicama
Jedna zdravomarija za miris žutih dunja
i čistog rublja po ormarima
Jedna zdravomarija
za šuštanje opalog lišća u jesen
I koliko još zdravomarija
dok moj glas koji me peče u grlu
ne postane zvonik i miran
Ja sam sama na pustom pragu molitve
Ja sam bela sveća
nepomična kraj tuđih uzglavlja

MOJA VEČERNJA PESMA

Još uvek svetlost moga doma
poslednja toplina sunca na zidu
još uvek svetlost moga doma

Još uvek one lagane senke
Zidovi od njih već dugo tamne
Još uvek one lagane senke

Još uvek tišina sklopljene knjige
Niko da prelista to vreme
Još uvek tišina sklopljene knjige

Sve će to možda još dugo da postoji
na nekoj staroj fotografiji
sve će to možda još dugo da postoji

U ovom gradu što se seli na zaboravljene mape
niz krovove još uvek sunce kaplje
U ovom gradu što se seli na zaboravljene mape

SAMO SE MORE MENJA

Sve što sanjam na morsku vodu polažem
i kao da sam već u nekom drugom skladu
Blizina mora blizina mora
i već mi more zamenjuje nadu

Samo se more menja i to su godišnja doba
Prolaze plavi talasi a zaustavlja se plava lađa
Prolaze plave planine a zaustavljaju se plavi
oblaci
I to je sve što se ovde sa mnom događa

Š I Š M I Š

Zastire zid moje sobe
finim sivim šatorom
Kad on spava spavam i ja
prekrivena gluvim velikim krilima
Spustimo svoja krila
preko sjaktavih očiju prozora
svetlost ne boli
i spavamo
Moje srce ćuti
Njegovo muklo odbija
Kad je on budan budna sam
letimo
raskriljenim širokim opnama
bacamo brze senke
na slepa lica zidova
letimo
dogod ima mraka u nama

RAZGLEDNICE IZ POLJSKE

Krov natkriljen lišćem
pod slapom toplih senki prozori
između senki u jesen teče
blaga reka svetlosti
Kestenovo lišće zasulo je
Šopenovu kuću i staze oko nje
le crepuscule du soir
i ti daleko
pišeš mi
Poljska je u beloј izmaglici breza
pred tobom
i breza ti kaže
pij
mleko moje ruke
moju pitomu žeđ
svojom žeđi iskapi
Moje grudi su svetle od rose
zašto te daljine odnose

U Krakovu se vreme sliva
niz tebe
i niz ramena starih zidova
Sveta slovenska milina
pred tobom otvara
tihe zlatne rezbarije oltara
Toplinom moje usne nadnesi se nad svetom
lij svetlost u nebo
seti se moga osmeha
kaže ti mala zlatna bogorodica
Sa Baltika dolaziš pod vetrom severnim
Talasi kao mutne planine
sa snežnim padinama od pene
Znam suknula je tvoja tama
dok se more rušilo
pred hujanjem mračnih orgulja iz Olive
Zastao si šumno raskriljen
kao hrast
i možda si osetio da sam ti ja pod korenjem
i pod zemljom grlim tvoje žile

ŽIVETI

Moje čelo pod talasima koji nose
sve čega se sećam sve što zaboravljam
gubi se
ali treba živeti kao što se toplo razlivaju
jutarnje svetlosti pod nebesima
kao što plamte večeri nad ovim ravnicama
makar sa vrelinom očiju u suzama
biti pesma koja živi da bi svetlela
na tuđim licima

Visoki glas jesenjeg zrikavca
zvoni kao glas poslednji
ali treba živeti kao što srce kuca
tamnim udarom
živeti kako lišće odiše
poslednjim gorkim vonjem iza kiše
živeti kako ljubav traži moje telo
topla put da zamiriše kao voće
koje će po zemlji trunuti

To je krik koji mi zastaje u grlu
živeti živeti

ZIMSKA PESMA

Gde su ona ledena noćna okna
koja su se nizala
Kada sam to uz tebe
ogrnutu tišinom snega ćutala
Gde je ona klupa
natopljena tamom trošno potonula
Sa crnim prolećnim topljenjem snega
i bol je iskopnela
I šta je ostalo
od našeg gorkog lutanja
do jutarnjeg pustog praga i umora
Samo staze mesečine
između senki golog granja
Samo putevi noćne reke
koja klizi niz okuke
Samo na pustom nebu
ugaženi sneg oblaka
Samo ledeno cveće vazduha
koje se topilo od našeg daha
A gde je vrelina koja je palila
sa moga obnaženog remena

STIGLI SMO U VENECIJU

Micheli Mortier

1.

Nisko jutarnje sunce je baš pomelo
glatku ulicu
i ni golubovi još nisu sleteli
Hoćemo na Trg svetog Marka
prvi put
ali stanemo pred kamenim pečatom
na zidu jedne palače
i ulica više nikud ne vodi
Stanemo pred stepenicama
koje silaze u gustu vodu kanala
bez mosta i gondole
i ulica opet nikud ne vodi

2.

Kada smo prešli preko ravnog
prostranog traga mora
u crkvi Santa Maria della Salute
širio se pred nama krug svetlosti
kroz prozirna stakla kupola
I vedrina je odisala
mirisom svežih borovih dasaka

3.

U Ca d'oro
naše bose noge dugo sanjare
na toplom kamenu mozaika

Zatim dugo razgovaramo u vrtu
sa malim kamenim lavom
koga već izjeda siva vlaga mahovine
Penjemo se stepenicama
pored zida sa kamenim grbovima
i iz širokih lođa
nadosimo se nad Canal grande
Zatim dugo gledamo jednog Bellinija
a turisti gledaju nas
kako sedimo na podu
pred madonnom Aliberti
ali mi to ne primećujemo
Turisti se fotografišu
pored našeg bunara od crvenog mermera
i nama se čini da to nije mermer
nego pečena zemlja koja se lako kruni
Nema kuće koja je zaista nečija
koja ne pripada samo dugim godinama
ali Ca d'oro je celog jednog dana
bila zaista naša kuća

4.

Bili smo pred Crkvom svetog Marka
kada je noćni pljusak
prštao u bezbroj malih vodoskoka
po glatkim pločama trga
Bili smo pred Crkvom svetog Marka
kada je u bljesku munje
iz noći izronila
kao zlatni brod što se blagom presipa
posred mora
ili posred ovog trga
I baš na tom nenadanom snimku munje
kupole su zasjale
onako kao što će uvek sijati
u mome pamćenju

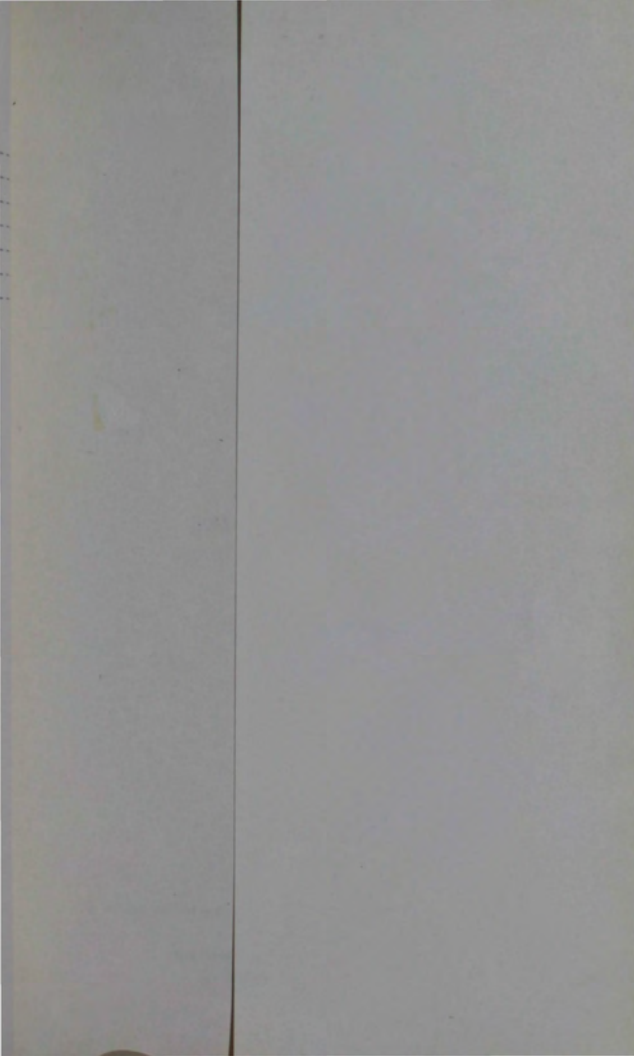
KLEOPATRA

Ona sedi na mapama starog Egipta
i razmišlja
Ona je čuvarka sarkofaga
Ona čuje kako zvižde prazni tavani
Svetlost joj munjevito proseca
dugačku zenicu posred oka
Ona se provlači kroz tesna vrata
Ona vidi kako hodam po krovovima
Ona mrzovoljno gleda
u fosforescentni brojčanik sata
Dosadilo joj da vlada
Rasejano uživa u laskanjima
i gipko se uvija
dok joj kosa pucketa pod sitnim
varnicama milovanja
Tri sluge pred njom otvaraju
vrata u uho tišine
Tri sluge pred njom otvaraju
vrata u zenicu mraka

S A D R Ž A J

Nije ludo pokazati nekom — — — — —	7
Pesma o životinjama — — — — —	8
Niko ne sme život da razara — — — — —	9
Tako umiru starice — — — — —	10
Popodne — — — — —	12
Pomućeni mojom ljubavlju — — — — —	14
Telo zna kako me menja — — — — —	15
De profundis — — — — —	16
Cveće upija moju blizinu — — — — —	17
Vetar — — — — —	18
Opet sunce — — — — —	19
O letu i o Dušku — — — — —	21
Osvetljen prozor sa puzavicom — — — — —	23
Prijateljice talasa — — — — —	24
Dok me vreme ispija — — — — —	25
Cvetovi menjaju svoje boje — — — — —	26
To je već jesen — — — — —	28
Mesta kojima se vraćamo — — — — —	29
Katedrala — — — — —	30
Nigde znaka — — — — —	31
Onaj koji ne postoji — — — — —	32
Sneg — — — — —	33
madonna Filippa Lippija — — — — —	35
Opatice — — — — —	36
Moja večernja pesma — — — — —	37

Samo se more menja	— — — — —	38
Šišmiš	— — — — —	39
Razglednice iz Poljske	— — — — —	40
Živeti	— — — — —	43
Zimska pesma	— — — — —	44
Stigli smo u Veneciju	— — — — —	45
Kleopatra	— — — — —	47

AG 67 TRIBINA MLADIH NOVI SAD

zkm.org.rs